OTAKAR POSPÍŠIL
BEZEJMENNÁ
CESTA

pointa

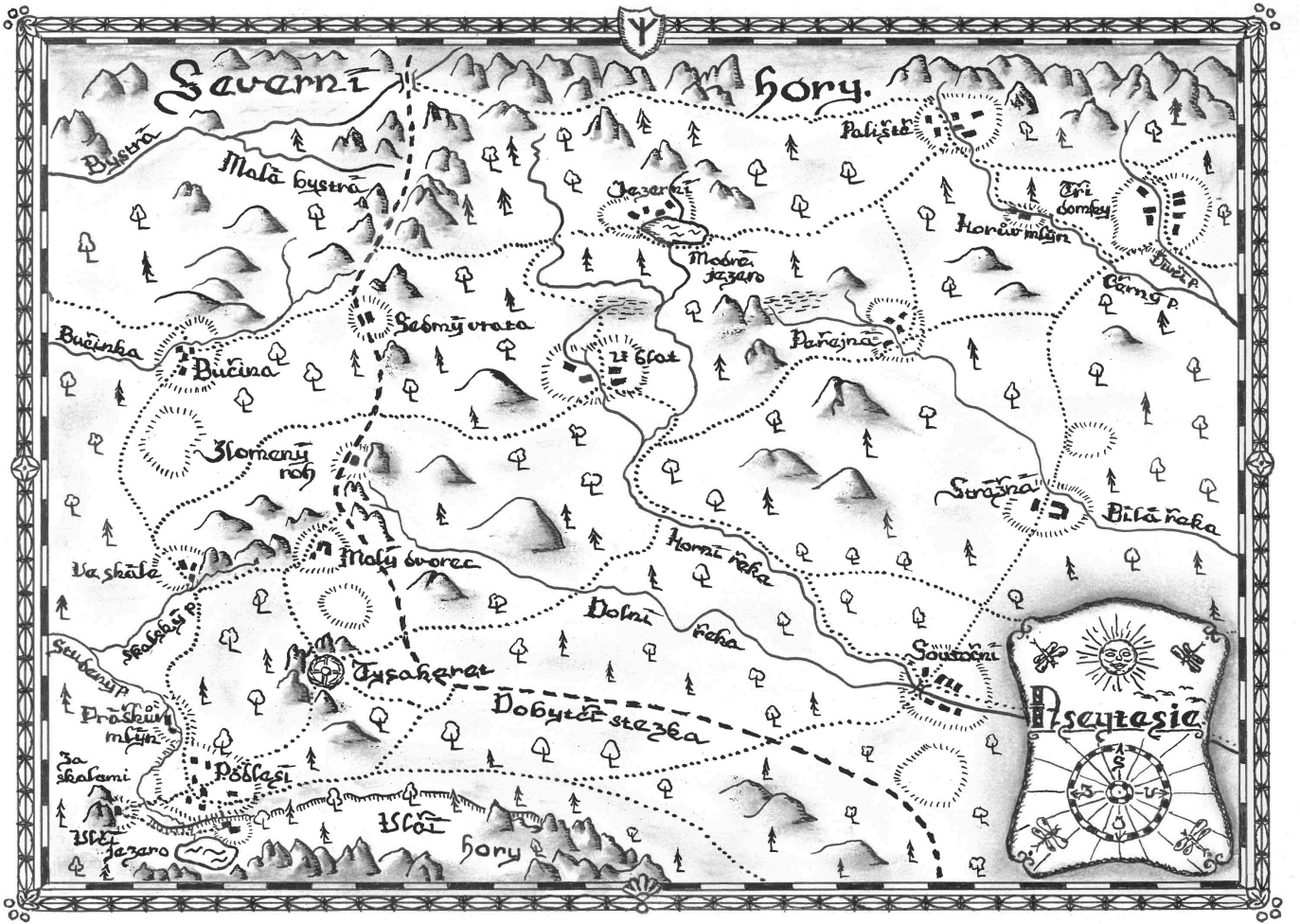
Severní hory.
Bystrá
Malá bystrá
Palíště
Tři domky
Horní mlýn
Dlouhá
Černá
Mlýnská
Mlýnské jezero
Sedmý vrata
Bučinka
Bučina
Zlomený roh
Pařezina
Strážná
Bílá řeka
Horní řeka
Dolní řeka
Malý dvorec
Va skála
Skalský
Studený
Tysaherat
Dobytčí stezka
Soustřední
Pražský mlýn
Za skalami
Pobřeží
Vlčí jezero
Vlčí hory
Asgyrasia

BEZEJMENNÁ CESTA

OTAKAR POSPÍŠIL

BEZEJMENNÁ CESTA

DÍL 1.

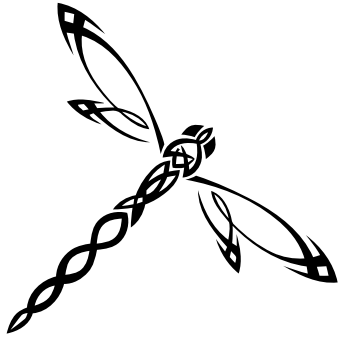

Copyright © Otakar Pospíšil, 2022
Mapa © Otakar Pospíšil, 2022
Ilustrace © Zuzi Maat, 2022

ISBN 978-80-7650-901-6 pdf

Tuto knihu věnuji mé milované ženě Janě.

Děkuji s vděčností své rodině za pomoc, užitečné rady a technickou podporu. Díky Jano, Ivo a Ondřeji. Bez vás by tato kniha nevznikla.

Dále bych rád poděkoval svým přátelům, kteří mi důvěřovali a podporovali mě.

A zvláštní poděkování patří Tomášovi za jeho netrpělivé povzbuzování a nezištnou pomoc.

„Každý příběh si hledá svého vypravěče
a já měl to štěstí, že si tento příběh
našel právě mě.“

BRÁNA DO PŘÍBĚHU

Před dávnými časy, kdy probíhala na Zemi poslední velká bitva mezi Zeleným a Rudým drakem o ovládnutí oblohy a světa, vyčkávala ve skrytu mocná čarodějka Bezejmenná, jak jejich souboj dopadne. Ještě předtím, než na sebe vzala lidskou podobu, si dala za úkol ochránit tento svět – a všechno živé na něm – před zkázonosným chováním obou draků. Trvalo jí dalších devět set let, než nasbírala dostatek vědění, moudrosti a síly a naučila se rozpoznávat přírodní zákony, používat jejich sílu a moc pro blaho své a veškerého života na Zemi. Celý tento čas zalétali draci na Zemi z jiných časoprostorů, odkud je pro jejich zlou a panovačnou povahu vyhnali, aby zde, na tomto světě, usilovali o nadvládu nad lidmi a porobení všech živých bytostí. Snažili se je zotročit a pak z nich ve svůj vlastní prospěch neomezeně vysávat životní sílu. Sobeckost a bezohlednost draků a ztráta jakéhokoli soucitu je hnaly stále kupředu za jejich cílem. Nedbajíc ztrát a utrpení, které působili Přírodě, chovali se majetnicky, jako kdyby jim celá Země patřila. Brali si bez ptaní vše, co je napadlo.

Zatímco se draci na obloze rvali do krve, Bezejmenná nabírala sílu, kterou draci v tuhém boji ztráceli. Byla to totiž jediná možnost, jak nad tak silnými protivníky zvítězit, aniž by ji samotnou ohrozili. Zvolila si nelehký úkol, ale vedena láskou k životu a všemu stvořenému, nemohla jednat jinak.

Rudý a Zelený na sebe chrlili oheň nedbajíc toho, že na vše, co bylo pod nimi, padal jedovatý popel, že kouř a jejich

ohromné stíny zahalují slunce i hvězdy. Byli tak zaujati bojem, že vůbec nevnímali, co se kolem nich děje. Byla to chorobná touha po moci a nadvládě, touha vlastnit a panovat. Vítěz bere vše, to byla jediná myšlenka a hnací síla ženoucí je stále kupředu. Blesk za bleskem protínal oblohu, rychlé přelety draků vyvolávaly ohromné bouře a prudké větrné smrště. Na Zemi vládla nouze, bída a hlad.

Lidé po tak dlouhé době plné útrap ztráceli veškerou naději na přežití. Jen stíny a mátohy toulaly se krajem, jen nemnozí v sobě našli sílu, aby zorali, zaseli a sklidili to málo, co se dalo. Z té trochy jídla, kterou mnohdy vydobyli s nasazením vlastního života, museli uživit sebe, své děti i zraněné a nemocné. Hlad a nouze se staly jejich každodenními nezvanými hosty. Nikdo si nezpíval, a co je to šťastný smích všichni dávno zapomněli.

Byly to těžké časy.

1.

Jednomyslně zvolení

„Ty sedneš na koně, Johane, a projedeš všechny krčmy a hospody v okolních osadách, vyptáš se lidí, kde se staví nějakej novej most…“

Tou dobou Bezejmenná čekala ukrytá před zraky všech a v hlubokém soustředění přijímala sílu, která unikala drakům při jejich urputném boji. Sílu, kterou použije na záchranu tohoto světa. Čekala trpělivě, až se ručička vah odměřujících dračí sílu přikloní na její stranu.

Právě v ten čas, kdy lid svírala ta největší beznaděj, proletěla krajem jako blesk zpráva, že odněkud zdaleka přichází osamělý poutník s novou nadějí. Nikdo přesně nevěděl, kdo to vlastně je. Žádný z lidí neměl ani tušení, jak vypadá, a marně si moudří lámali hlavu, kde mají onoho poutníka hledat.

Mezi lidem tato zpráva zahučela jako vichr v horském hvozdu. Všichni se toho tajemného poutníka chtěli zeptat, co jim přináší za důležité poselství, ale nikdo doopravdy nevěděl, kam za ním jít. Nikdo nevěděl, koho má vlastně hledat. Věděli, a to ještě jen z doslechu, že by to snad měl být stavitel mostů. To bylo to jediné, i když neověřené, čeho se mohli držet. Všechno byly jen pouhé dohady, na kterých se nedalo stavět.

Bylo nad slunce jasnější, že je potřeba sebrat síly a konečně něco udělat. Něco, co má skutečnou hodnotu. Něco, co by pomohlo zbavit se každodenního utrpení. Po celé Zemi se začali lidé sdružovat do jakýchsi kruhů, kde se vzájemně

podporovali a násobili svoji moc k ochraně života. Středy těchto pomyslných kruhů nazvali rokovacími místy. Na takovýchto místech se lidé radili a rozhodovali o tom, jak dál vést společný život. Volili se zde starší, to byli lidé starající se o obecné blaho. Někteří ze starších dohlíželi na opravu a údržbu cest, jiní se zase starali o obecní peníze a další měli v patrnosti třeba obecní pastviny. Nejstarší byl člověk, který dohlížel s laskavostí, moudrou radou a svými doporučeními na činnost všech starších a tím na vedení života v obci nebo ve městě. Tito zástupci se volili jednomyslnou volbou, aby bylo zabráněno sporům a zbytečným ztrátám životní síly, jež byla v posledních dobách tak cenným statkem.

Lidé z kraje kolem Podlesí se tedy sešli na svém rokovacím místě, jemuž dala před dávnými časy rada nejstarších jméno Tysakeret čili Tiché bezpečí. Zde se domluvili, co je třeba udělat, aby k nim domů přivedli onoho poutníka. Bylo také nezbytné vyslechnout názor rady starších. Nebylo to jednoduché rokování. Všichni byli unavení a vyčerpaní neustálým zápasem o holý život, díky čemuž nebyli schopní spravedlivého a hodnotného rozhodování.

Jediné, co je vedlo správným směrem, byla naděje, že najdou tajuplného poutníka a od něj se dozvědí, co si mají počít dál.

Bylo samozřejmostí, že převážná část odpovědnosti za tato vážná rozhodnutí padala na bedra rady starších – rady složené z lidí moudrých, již díky síle svého ducha dokázali vzdorovat útrapám každodennosti, a při tom všem ještě zvládali všemožně pomáhat a podporovat potřebné, kteří to v plné míře nedokázali sami. Hlavní a nejsilnější věcí, co trápila prosté lidi, byl všudypřítomný strach z toho, jak to bude dál, jak přežijí všechnu hrůzu způsobenou draky.

Až po řadě dlouhých rozhovorů předkládajících pro a proti na misky vah se dobrala rada k jednotnému závěru. Konečně tedy jednomyslně vybrali z přítomných lidí čtveřici

nejodvážnějších a nejschopnějších. Každý z těch čtyř ovládal určité duševní schopnosti. Díky tomu se mohli vzájemně podporovat ve splnění úkolu, jejž na sebe dobrovolně vzali.

Byli to tři muži a jedna žena. V té době nebylo mezi muži a ženami rozdílu, snad kromě síly svalů. Jinak si byli naprosto rovni ve svých právech a povinnostech vyplývajících ze zákonů daných Přírodou.

Shromáždění lidé se rozešli do svých domovů s očekáváním lepších zítřků. Na místě rokování zůstal jen nejstarší ze starších celého kraje a pak čtyři jednomyslně zvolení:

Horal, chlap postavou silný jako dub, bystrého rozumu, vycvičen lovem v horách.

Syn mlynáře, mladý Johan, rychlý, bystrý, odvážný.

Jako třetí muž zvolený radou starších tu byl Lovec. Byl to tichý, klidný člověk, vychovaný životem v přírodě k rozvážnosti a předvídavosti. Dokázal se pohybovat bez hluku v lesních tišinách a byl výborný stopař. Také to byl člověk, který si nenechal ujít žádnou příležitost ke vtipkování a smíchu.

Čtveřici jednomyslně zvolených uzavírala Modrooká. Byla to mladice divoká a nezkrotná jako jarní vody a s lukem zacházela nejlépe z celého okolí.

Těchto pět lidí se sesedlo kolem ohně k závěrečné poradě předtím, než se Jednomyslně zvolení vydají hledat Poutníka. Měli před sebou velký úkol, k němuž byli vybráni a neměli pražádné tušení, co je vlastně čeká.

„Musíme se nejprve dohodnout, jak to všecko provedeme. Musí to mít hlavu a patu. A taky abychom se vrátili všichni živí a zdraví. Myslím si, že to je asi to nejdůležitější ze všeho. Jistě, může se stát cokoli a musíme počítat se vším, ale taky musíme vzít rozum do hrsti, abychom to všechno zvládli.

Nechat se někde zabít drakama nebo zbloudilcema není žádný velký umění," začal rozvážně hovor Lovec, jenž si tuto vlastnost vypěstoval během života v divočině, protože bez rozvážnosti by měl pramálo úspěchu na svých loveckých výpravách. „Co navrhujete?" zeptal se ostatních.

„Myslím, že by bylo dobrý, kdyby se každý z nás vydal jiným směrem. Pokryjeme tak velký území a máme větší šanci na úspěch," řekl mladý Johan.

Všichni mlčeli a přemýšleli o tom, co právě slyšeli. Jen Modrooká, jak bylo jejím zvykem, rozhrabávala řeřavé uhlíky kusem borové větve a snažila se z nich vyčíst budoucnost. Měla totiž rozvinutou předvídavost díky výchově svého děda, který byl ten, co pomáhal lidem zbavit se strachu ze života. Také dokázal léčit jejich nemoci a zranění. Byl tedy leighiše, bylinkář a duchovní léčitel.

Nastalé ticho prolomil nejstarší.

„Přátelé, já si myslím, že by bylo docela rozumné zůstat spolu. Tím vaše síla a obranyschopnost zůstane pevná. Jak dobře víte, krajem se potloukají bandy zbloudilých a člověku samotnému není radno se s nimi utkat. Ti lotři se neštítí ničeho," vysvětloval bělovlasý stařešina.

„No, dobře," ujal se slova Horal, „ty sedneš na koně, Johane, a projedeš všechny krčmy a hospody v okolních osadách, vyptáš se lidí, kde se staví nějakej novej most. A taky se zeptej, jestli někdo náhodou neslyšel o tom Poutníkovi. Zkrátka nám může pomoci každá sebemenší maličkost," řekl.

„Je mi to úplně jasný, tady není o čem dvakrát přemýšlet," odtušil Johan už na cestě ke koním. „Jen se stavím doma pro pár věcí a taky se rozloučit s tátou," dodal ještě. Nasedl na koně a zmizel ve tmě.

„Musíme dát do kupy nějaký jídlo na cestu, ale jen to nejnutnější," říkal Horal, když se otáčel k Modrooké. Ta beze slova přikývla, vyšvihla se do sedla a pohltila ji noc.

„A my dva, příteli?“ obrátil se Horal na Lovce.

„Bylo by dobrý zejtra odvést koně ke kováři, aby se jim juknul na podkovy. Nerad bych se někde na cestě dočkal nemilýho překvapení,“ odpověděl Lovec.

Nebylo již potřeba dalších slov. Kývli na pozdrav nejstaršímu a odjeli každý svou cestou. Jednomyslně zvolení byli spolu v souladu a bez dlouhého vysvětlování každý z nich věděl, co má dělat. V čase příprav na cestu za Poutníkem bojovali draci na druhé straně Země a moudří začali rozeznávat přicházející změny. Byly to jen nepatrné náznaky, kterých si obyčejní lidé v zápase o holé živobytí sotvakdy všimli, avšak dobře o nich věděla Bezejmenná a neomylně zachytávala každičký dílek síly, který bojující draci ztratili. Měla k tomu účelu upředenou síť z duchovních vláken zahalující celý širý svět. Bedlivě střežila, aby jí neunikla ani ta sebenepatrnější částečka pro ni tak drahocenné síly.

Byla to vysilující a úmorná práce, ale Bezejmenná nevnímala únavu a vědoma si svého úkolu, pracovala dál bez odpočinku dnem i nocí. Odpočinek pro ni totiž znamenal ztrátu dračí síly, která se nezachycena mohla drakům opět časem vrátit. To by ovšem přineslo mnoho dalších zmařených životů a utrpení nejen lidí, ale i všech živočichů a rostlin.

Čas pro ni nehrál žádnou roli, neboť ho vnímala jinak než lidé na Zemi. Ve svém světě dokázala čas posouvat kupředu i zpět.

Její duchovní síla byla ohromná.

Poutník v tu dobu pracoval v severních pohraničních horách jako poradce na stavbě nového mostu. Bylo třeba překlenout údolí řeky Bystré a tím zprovoznit důležitou obchodní stezku.

Poslední jarní povodeň starý most zničila a jeho trosky odnesla v kalných vodách daleko po proudu do údolí.

Po celodenním náročném shonu nedbal Poutník na své pohodlí a vědom si svého poslání, poučoval večer u ohňů lidi o tom, co přijde v příštích časech a co všechno budou muset udělat, aby zachránili své životy a životy svých dětí. Byl velice opatrný při výběru slov, dbalý nevzbudit v lidech přehnané nadšení a nepřivést je tím na scestí. Velká sláva a jásání předtím, než je dosaženo cíle, většinou vede k neúspěchu a velkému zklamání.

Na stavbě mostu vládl čilý ruch. Dřevaři za pomoci tažných koní stahovali z přilehlých kopců dunící klády, které pak tesaři opracovávali do požadovaných tvarů přímo na místě stavby. Napjaté svaly na pažích mužů a údery seker byly každodenním obrazem milé a poctivé práce, bez které by se svým nákladem nepřekročil divokou řeku jediný vozka.

Piloty z oloupaných dubů stály zapuštěné hluboko do říčního dna a všude kolem se ozývaly rány teslic a palic bušících do hřebů či dlát. Muži svlečení do půl těla rozřezávali dlouhými pilami dubové kmeny na mostovku. Vrzavý zvuk pil se mísil s hlasy staveniště do jedné krásné melodie. Všude vládl shon a tvořivé hemžení. Vzduch voněl pryskyřicí z čerstvě oloupaného smrkového dřeva. Cáry kůry se kupily na hromadách lákajíce všemožný hmyz na hostinu. Slunce se třpytilo ve smolných kapičkách a nabízelo všechny barvy duhy. Vítr si pohrával s proužkem dýmu stoupajícího z ohniště, kde kuchařky připravovaly ve velkých kotlích a na otevřených roštech jídlo pro dělníky, většinou zvěřinu poskytovanou hlubokými lesy všude kolem nebo ryby z Bystré. Z čerstvého masa muži získávali sílu, aby byli schopni zvládnout tak těžkou každodenní dřinu.

Na okolních holých skalinách a vyvýšeninách hlídkovali horalé a lovci, aby chránili řemeslníky i všechny ostatní, kteří